

Порфира. — (Държи ся за кръста) ха! ха! ха! — Стига, стига сестро! — Прѣстани, или щж ся пржснж отъ смѣхъ!

Смарагда (държи ся за кръста) ха! ха! ха! — Хайде, хайде сестро. — Стига сме стоѣлы на улицж-тж. — Ако нж види нѣкой, може да мысли че сме полудѣлы.

(Смарагда и Порфира излизать и ся смѣхъть съ гласъ)
Богиня-та — (за себе си) Мигаръ искате по-голѣма лудость да вж обѣме?!

Позорище 12-то.

Слава и Богиня-та — послѣ влиза Йордана.

Слава. — (нажялено) Боже, боже! да ли всичкы-яѣ коконы сж таквизи? — Ако сж сичкы-тѣ таквизи, дай ми, Боже, да не ставамъ никогы кокона. — (Страхлива) Нѣ кждѣ останж тятка? — Азъ захващамъ да ся страхувамъ! —

Йордана. — (влиза) Небой ся, сестро. Прави добро, па ся небой. — Азъ закжсняхъ малко, нѣ направихъ еднж добрж работж. —

Слава. — Какво става бѣдна-та бабичка? —

Йордана. — Азъ мыслиж че добродѣтель-та бди надъ нежж. Сждникъ-тѣ ж привика при себе си и взе да я утѣшява, а пакъ азъ, като знаяхъ че тя оставихъ самичкж на улицж-тж, рѣкохъ на ума си: »Бале, Богъ да ти е на помощ« и ся притекохъ при тебе. —

Слава. — Ами сега какво да правимъ, тятенце?

Йордана. — [мысли ся] знаешъ ли какво, сестрице! — хайде да идимъ да видимъ татя. — Той нѣма какъ да ни помогне като е въ затвора, нѣ можи дани даде добри ствѣти. —

Слава. — [радостно] хайде, хайде, — Ела да идимъ възъ татя. — [излизать и двѣ-тѣ].

Позорище 13-то.

Богиня-та сама [порде-то ся дига].

Стой, стой сърдце! — Недѣй ся пука? — Още не е сичко